

DE ROZENBOOM

Oud-Leden Vereniging

Oude 's Gravelandseweg 11
1406 LB Bussum. 035-6930283
e-mail: n.kleinbog-kruize@wxs.nl

14e jaargang april 2009.

Crisis, ook in het hockey wereldje!

Een bijzonder gezellige "Hollandse Hap" in November, iets vroeger dan andere jaren op verzoek van ons Rozenboom lid Ad Jolles. Hij is begin November altijd in Nederland en wilde er graag een keertje bij zijn. Zijn verzoek werd met plezier ingewilligd. De opkomst was weer groot, 64 man/vrouw.

Wij hebben besloten om dit jaar weer een voorjaarsbijeenkomst te houden en wel op **19 april** a.s.. Heren 1 en Dames 1 spelen dan beide thuis. Aangezien het niet zo best gaat dit jaar met beide teams, kunnen zij waarschijnlijk wel wat aandacht van onze Rozenboomleden gebruiken. Vanaf 12.00 uur bent u van harte welkom voor een natje en een droogje.

Met het oog op de catering graag opgave of u komt en met hoeveel.

Naam..... komt met..... personen.

Opsturen of per mail/telefoon (zie boven) voor 15 april naar
Nel Klein Bog

Nieuwe leden:

Emile den Dunnen

Piet Mondriaanlaan 11
1399 GC Muiderberg
0294-265538
reneemile@hotmail.com

Adreswijziging:

A, J. D Kalff

mailadres ajd.kalff@ziggo.nl

Janny en Wim Saarberg-Oliemans Gooische Warande

Per 1 april

Mezenlaan 19 Fl A19
1403 BR Bussum
Tel: 035-6945931

Beste Rozebomers en oudleden van Gooische,

De eer is weer aan mij om u op de hoogte te mogen houden over het reilen en zeilen van de Gooische Hockey Club. Om met de top te beginnen: in de zaal heeft dames 1 het helaas niet gered om in de hoofdklasse te blijven. Uiteindelijk kwamen ze één doelpunt te kort, heel jammer! Volgend seizoen gaan ze proberen weer te promo-veren. Heren 1 heeft met zaal hockey voor de ZEVENDE achtereenvol-gende keer de halve finales van het landskampioenschap gehaald! Daarin verloren ze na een geweldige pot tegen Rotterdam uiteindelijk in de straf-ballenserie, nadat de wedstrijd met 4-4 geëindigd was. In tegenstelling tot vorig seizoen toonde heren 1 veerkracht en won de strijd om de derde plaats met 5-1 van Hudito. Derde van Nederland dus, een prestatie van formaat. Op het veld gaat het met dames 1 ook niet al te best. Ze staan onderaan, maar hebben toch hoop erin te blijven. Uw steun op **19 april** is daarbij van harte welkom! Op die dag zult u ook de

Gooische Business Club zien, die onder aanvoering van de Rabobank gaat kijken naar Heren 1 en zij zullen u ook zien. Dat vind ik erg prettig, want mijns inziens hoeven we geen dure uitstapjes te doen, maar juist op Gooische hen een leuke dag geven en dan zien ze met uw aanwezigheid dat Gooische een grote, gezellige familieclub is van jong tot oud! In de jeugd doet jongens B1 mee om de zogenaamde play offs te bereiken voor het landskampioenschap op het veld. De andere teams in de jeugd draaien ook naar behoren. In de veteranen is het gezelliger dan ooit en we gaan langzamerhand ook weer een grote seniorenafdeling krijgen met dit jaar 12 heren- en 7 damesteams. Volgend jaar komt er in ieder geval een heren- en een damesteam bij. De roep om een vijfde kunstgrasveld wordt dus steeds groter. Ik zie u graag zondag 19 april en praat dan persoonlijk bij met u. Tot dan!

Philip Tulleken, Voorzitter

~~~~~  
~~~~~


Karel Houtzager

Ruim 60 jaar geleden, kwam de familie K.A Houtzager bij stukje en beetje uit Indië terug. Woningen waren toen uiterst schaars goed. Karel en Taya trokken toen met drie kinderen in bij schoonouders, de familie Rinkel, in een groot familie huis aan de Gr Wichmanlaan. Ze bezetten de bovenste verdieping met een trap buitenom. Ook Taya's broer Ivo en zuster Rietje woonden daar; beiden speelden zij in de eerste teams van de Gooische, waren uitmuntende tennissers bij 't Spieghel, Ivo werd kampioen van Nederland en later tevens squash kampioen. Nog later een bekwaam golfspeler met handicap 5 of lager.

Karel had het in Indië uiterst zwaar gehad en met moeite de situaties overleefd. Men zei toen: Die mensen hebben zo geleden, die kunnen niet oud worden. Resultaat 95!

De meeste mensen die de oorlog in Indië hebben meegemaakt, spraken daar eigenlijk nooit over, ook al zouden zij het willen en kunnen, de "Nederlanders" kwamen dan prompt met enorme problemen die men hier had moeten doorstaan en de heldendaden, die ze hier verricht hadden. Deze waren in doorsnee niet te vergelijken met het enorme drama, dat zich in Indië heeft afgespeeld. Karel vertelde mij wel, dat bij hem de laatste jaren de nachtmerries regelmatig terugkwamen.

Het vooroorlogse bestuur, zonder uiteraard die bestuursleden die in de oorlog politiek de Gooische ten gronde richtten, bliezen na mei 1945 de Gooische nieuw leven in. Voorzitter werd de vooroorlogse vice-voorzitter Piet Schoenmakers met Fek Gipon als penningmeester, voor de compleet geruïneerde Gooische een zeer belangrijke functie.

Zij vonden totaal verwaarloosde door tanks bereden velden die Dorresteyn zo goed en kwaad als het ging weer voor de komende jaren enigszins bespeelbaar maakte, een geweldig karwei. In materiaal als maaimachine, afzettingen, doelen, touwen, ballen, eggen enz enz moest nieuw worden voorzien en dit zonder noemenswaardig financiële middelen, weinig leden, sponsors bestonden toen niet, wel een geruïneerd clubhuis, dat altijd onze trots was geweest. We zochten onze zolders af of we nog wat glas konden vinden om de ingeslagen ruiten te vervangen, want glas was toen nog niet te koop. Ook juridisch moest de hele zaak weer op poten worden gezet en het normale werk; het runnen van een hockeyclub met 1^e elftallen in de dames en heren hoogste regionen ging natuurlijk ook door.

Al met al geen gemakkelijke taak voor Piet Schoenmakers en zijn bestuur, om de zaak aan het rollen te krijgen. Piet verhuisde naar Hilversum en in 1948 droeg hij het voorzitterschap aan Karel Houtzager, die toen in Bussum gesetteld was, over. Het clubhuis was nog niet rond, wel was er weer stromend koud water in de 2 kleedkamers en bij het buffet, waar thee en limonade verkrijgbaar waren, maar voor de organisatie en het regelen werd De Rozenboom, eerst in "de hut" en later in de voorzaal, gebruikt als thuishaven van de Gooische. Met maandagavond opstellen van de elftallen, het in elkaar flansen van het krantje, "de grassprietjes", wedstrijdverslagen en contacten met andere clubs, de bond enz enz was het een gezellige drukke boel. Ook zondagmiddag met de tegenpartij zochten we de Rozenboom op.

In deze begin fase kwam Karel terug bij zijn Gooische waar hij in de twintiger jaren, zolang als captain van het eerste gespeeld had en ook jaren lang als mid-half in het Nederland elftal fungeerde. Maar met het soort leden zoals hij in zijn actieve tijd, waren leden na zo'n 15-20 jaar nu niet meer te vergelijken. De mentaliteit was totaal veranderd, vooral na de oorlog, "organiseren" betekende toen gewoon pikken of stelen." Even regelen"min of meer hetzelfde maar vooral wat het gezag voorschreef andersom uitvoeren. Karel kon met dit goedwillende zootje ongeregeld goed uit de voeten.

Met medewerking van veel leden en Dorresteyn (Dorre) begon Karel via de bekende "zelfwerkzaamheid" van die tijd aan de klus. De grasvelden van Karel en Dorre werden na enkele jaren de mooiste van Nederland. Hoe doe je dat: werken, zaaien, spuiten, werken, maaien, eggen, mesten, zanden, spuiten, maaien enz waren het antwoord en het gold voor iedereen: zuinig zijn op deze velden. Ook maar één foute stap en Dorresteyn "Hé daar, van het materiaal af" Het eerste veld dat voor het clubhuis lag, mocht nooit betreden worden net als de slagcirkels van de andere 4 velden. Veld 1 werd uitsluitend betreden voor thuiswedstrijden van Heren 1 en soms Dames 1. Het heilige veld werd op 'n moment toch door mollen belaagd. Karel trommelde leden op met een eigen spa, om 's avonds in de zomer wacht te houden. Zo zag men een aantal doodstilstaande leden op 't veld, die zodra ze beweging in de grond zagen, de spa achter de mol in de grond dreven en meteen eruit wipten. En.... het lukte, welke andere voorzitter krijgt z'n leden zo gek? Bij verre onze beste mollen vangster, maar dit wel 's morgens vroeg, vóór hij met de trein naar Amsterdam vertrok naar Reisbureau de Vries en Co op de Dam, was bestuurslid Fek Gipon. Op menig punt een steunpilaar van de Gooische en wij boekten natuurlijk onze reizen bij Fek!

Dag en nacht was Karel met zijn club bezig. Eens legde Karel beslag op een hoeveelheid goede, goedkope mestaarde voor de velden. Deze werd met man en macht verspreid, waarna later bleek na regen en sproeien, dat er hier en daar kleine stukjes glas inzaten, niet zo fijn voor een sliding op zo'n veld. Karel riep een aantal vrijwilligers op om 's avonds,

na het werk, de velden op de knieën van deze glinsterende stukjes glas te ontdoen, en het lukt wéér. Ja leden van vandaag, ook dat was Karels Gooische.

Wie herinnert zich niet in een later stadium, toen de zienswijze inmiddels gewijzigd was en schrale ipv bemeste grond op de veenachtige velden gebracht moest worden: Karel 's avonds, Karel in de weekenden, Karel in zijn vakantie op bergen mul zand, kruiwagens volscheppend en met enkele opgeroepen leden bezig de velden "af te zanden" Ook toen moesten de velden met handkracht van leden gezuiverd worden; nu van stenen.

Ook zorgde Karel voor een belangrijke uitbreiding doordat we de beschikking kregen over het met hekwerk en coniferenhaag omzoomde voetbalveld van SDO, ongeveer gelegen waar nu het 5^e veld is. De weg- vroeger een betonweg- liep toen meer westelijk. (Deze betonweg werd destijds- ca 1930- gelegd als proef voor de te maken betonweg van Bussum als 2^e verbinding naar Hilversum. Met betonwegen bestond toen in Nederland nog geen enkele ervaring). Tussen het voetbalveld en de betonweg was een strook van een meter of 5 breed, waar de jeugd mocht oefenen en het kleine 5^e veld, wel op zandgrond, maar wat niet aan de afmetingen van de Hockey Bond voldeed lag tussen het SDO veld en de Meerweg. Het dierenasiel met bedrijfswoning en grote voortuin lag weer aan de Meerweg naast het 5^e veldje.

Tegen het einde van zijn voorzitterschap regelde Karel bij de Gemeente Bussum de aanleg van een pompinstallatie voor besproeiing van de velden, hetgeen plaats vond middels slangen, die steeds verlegd moesten worden. Jammer was alleen, dat het water, dat van ongeveer 10 meter diepte werd opgepompt in de buurt van het oude clubhuis, nogal ijzerhoudend bleek. Het spierwitte clubhuis- net geleverd - vertoonde in de kortste keren aan de veldzijde een donkerbruine gloed.

Ook bouwden we fietsenrekken, die daarop ordelijk gebruikt werden.

Karel reisde vaak mee met uitwedstrijden van het 1ste elftal. Zowel per auto als in tijden van autoloze zondagen per trein. Zelf wilde of kon hij nooit meer spelen, dat liet hij aan hun drie spruiten , Marjan, Karel en Fietje over, die in kwaliteit hun vader en moeder evenaarden.

Tonny Scheltes beheerde toen zeer strikt en succesvol de gelden waaruit de verdere herbouw van het clubhuis, velden, de terreinman Dorresteijs en de weekbrieven, die al heel snel "het krantje" werden enz enz betaald moesten worden. Om "postzegelkosten" uit te sparen, reed Dorresteijs op z'n fiets door Naarden-Bussum om 't krantje bij leden aan huis te bezorgen. Wanneer Karel een tijdje op stap moest, regelde hij, dit zo dat z'n zwager Ivo Rinkel de voorzitters taken voor de Gooische tijdelijk overnam. Karel kwam in dienst van de grote Amstelbrouwerij, deze was voor de oorlog in Indië een begrip. Wie had ooit kunnen bevroeden dat de twee uitgesproken concurrenten nog ooit eens samen in handen van de familie Heineken zouden vallen. Amstelbier een kwaliteits begrip, Heineken het grote volksbier. Karel maakte een langdurige reis door Indië, toen al Indonesië genoemd, om Max Tailleure te begeleiden, die verzocht was een reclametournee door de hele archipel te maken om Amstel in Indonesië te herpropageren. We kennen toch allemaal Max Tailleure nog, de wonderman in zijn eeuwig volle café op het Rembrandtplein hoek Utrechtsestraat in Amsterdam, waar hij avond in avond uit urenlang zijn Amsterdamse Joodse moppen vertelde. Max Tailleure zou wereld beroemd zijn geweest hadden zijn moppen niet alleen Nederlands betroffen. Ze boden destijds dus voor het toen nog Nederlands georiënteerde Indië een politiek neutrale goede uitkomst.

Door Karels intense kennis van Indonesië, van bruin en blank, vertrouwd met taal en gewoonten en zaken zelf niet gespeend van humor, was Karel dé man om deze job te klaren. Het was in alle opzichten een wijze praktische en politiek goede kans van Amstel om dat duo door de Archipel te laten trekken. Na terugkomst nam Karel z'n voorzitterschap van de Gooische weer gewoon op. Na 12 jaar droeg hij uiteindelijk op 1 september 1961 het voorzitterschap over aan Piet van Kleeff, toen penningmeester en speler in het eerste elftal.

Hiermede begon een periode van 13 jaar onder voorzitterschap van Piet van Kleeff, waarin de club verder uitgroeide van ± 500 naar 1000 leden en de door Karel ingezette uitbreidingen en zelfwerkzaamheid verder gestalte kregen. In het bijzonder door prioriteit te geven aan datgene wat nodig is om het hockeyspel optimaal te kunnen spelen en daarnaast er voor te zorgen dat alle manifestaties in eigen huis zouden kunnen plaatsvinden, wat weer zou bijdragen tot verhoging van de eigen sfeer. Daartoe werden successievelijk: Paul de Groot, die zou uitgroeien tot onze veelzijdige groundsman in vaste dienst aangenomen.. Het complex van het dierenasiel met huis gekocht- als bedrijfswoning voor onze groundsman van de dierenvereniging Naarden-Bussum.. Een trainer met CIOS diploma in vaste dienst aangesteld (toen nog een unicum). Het machinepark voor het onderhoud van de toen nog grasvelden verder uitgebreid en geautomatiseerd; garage voor de materialen zelf gebouwd; op kosten van de gemeente, hekken rondom het gehele complex aangelegd; pomp geïnstalleerd om de waterstand rondom de veenachtige velden te kunnen regelen; lichtinstallatie voor 2 velden (als eerste hockeyclub)en wel gedeeltelijk in eigen beheer aangelegd. Daarnaast werd het clubhuis 2x verbouwd en vergroot de 1ste keer met kleedaccommodatie, podium, toneelverlichting., leeshoek met ingebonden jaargangen van alle tot dan verschenen GHC Nieuws en Hockeysport. De 2^e verbouwing betrof hoofdzakelijk keuken en buffet.

Karel kon eigenlijk moeilijk zijn Gooische loslaten. Tot tegen de 90-jaar, bezocht hij nog altijd de jaarvergadering. Gelukkig kon Karel toen zijn energie kwijt in de politiek als wethouder en loco-burgemeester van Bussum. Karel was in aanvang geen vlotte spreker, maar na jaren voorzitter van de Gooische te zijn geweest had hij zich "het spreken en het overtuigen en politiek het juiste of haalbare na te streven" eigen gemaakt. Het was al met al een prima opleiding om de "job" van Loco-Burgemeester van Bussum gedurende jaren te bekleden, dit eens niet in combinatie met het voorzitterschap van de Gooische, maar voor de club kon het geen kwaad.

Onder zijn krachtige leiding als onder meer wethouder van Volkshuisvestiging vonden in Bussum renovatie plannen plaats en zo nodig werden panden onbewoonbaar verklaard en ook - tot ontsteltenis van velen- meteen afgebroken.

Wat de hockeyclub betrof, geïnspireerd door zijn vader kwam zoon Karel (toen nog "Kareltje" ter onderscheiding) met het voorstel voor een ingrijpende reorganisatie.. Het idee was om de bestaande structuur van bestuur met enkele commissies om te vormen tot een organisatie met 4 divisies (hockey, administratie, waarbij secretaris en penningmeester, accommodatie en evenementen), elk met een eigen bestuur, waarvan de voorzitter in het hoofdbestuur, te samen met voorzitter en de vicevoorzitter. Groot voordeel was dat aanzienlijk meer leden bij het runnen van de club, die met circa 500 leden in begin 60-jaren, sterk groeiend was, betrokken zouden worden. Ook konden de werkzaamheden specialistischer worden verdeeld en behoeften niet alle bestuurleden zich met alles te bemoeien. Het bestuur werkte het idee verder uit, wijzigde de statuten en het huishoudelijk reglement waarna de Algemene Vergadering haar goedkeuring gaf aan de gewijzigde situatie. Ook kwam er een raad van advies bestaande uit een aantal verdienstelijke, oudere leden met Karel als voorzitter, maar veel geraadpleegd werd dit instituut niet..

Uiteindelijk eindigde na de oorlog na 25-jaar een lange periode, waarin 2 voorzitters Karel Houtzager en Piet van Kleeff een vruchtbare bodem legden voor de geweldige club - wat omvang en sfeer betreft - die de Gooische Hockeyclub nu is. De Gooische heeft heel veel met Karel meegemaakt en de Gooische met Karel. Als je alles nog eens overdenkt is het geen wonder dat tot op heden, bij elke zich voordoende gelegenheid, Karels naam valt en ik denk dat deze ook na zijn overlijden nog menig keer zal vallen. Karel en met je enorme steun Taya: Bedankt voor de enorme inzet voor "onze Club"

Piet J Keip lid sinds 1935
m.m.v Piet van Kleeff.

v.l.n.r. : Pieter Schneeman, Albert v.d. Vegt, Piet Keip, Willem v.Vliet, Henk Klein Bog, Jan v.Haastert, Gerard v. Rooyen, Robbie Roodhuizen de Vries en keeper Hans Tulleken (vader van de huidige voorzitter Philip).

"Gekte in de Hoofdklasse"

In het blad Hockey las ik een artikel met deze titel.

De "gekte" betreft de uitgaven voor in het bijzonder buitenlandse spelers. En dat deze (forse?) betaling gevolgen heeft getuige een uitspraak van een bestuurslid tophockey van

Den Bosch: "Nederlandse spelers stellen steeds meer dezelfde eisen als buitenlandse spelers. Dat kan niet, dat draagt de hockeymarkt niet".

Hier zit toch wat kroms in vind ik. U heeft kort geleden al in de krant kunnen lezen dat Bloemendaal en Klein Zwitserland in zwaar (financieel) weer terecht zijn gekomen. Bij laatstgenoemde club is de voorzitter vorige maand afgetreden naar aanleiding van deze financiële problemen.

Wat is dan nog het leuke van het "besturen" van een (hockey) club?

Leuk is het als je met beide benen op de grond kunt blijven staan en niet meegesleept wordt in de gekte van, ja waarvan?

Dat is wat ik ons bestuur toewens: met beide benen op de grond en streef naar het "hoogst haalbare".

Bovendien is het besturen van een club als de onze - helemaal in deze roerige tijd - geen sinecure.

Succes mensen!

Reina

Luxe Vakantiehuis Domburg te Huur

Vrijstaand voor 6 tot 8 personen

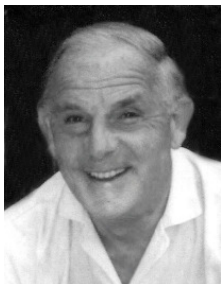
Gedurende hele jaar!

Voor meer informatie contact opnemen met:

Jan van de Poll

06-42700913

Vakantiehuisdomburg@hotmail.com

In Memoriam Frits Klein Bog

Mijn eerste herinneringen aan Frits dateren van nogal lang geleden, ik denk dat het tijdens de (oorlogs)jaren 40-45 was. Het is niet moeilijk om die beelden op te roepen want Frits was toen nogal dominant in mijn leven aanwezig : hij was groter en sterker (belangrijk voor een 12-jarige) maar bovenal : hij kon fluiten! We spraken er veel over, die magische eigenschap; hoe hij het kon en deed wist hij zelf niet, wat jammer was want ik beloofde hem begeerlijke zaken (bv. drop, nog te krijgen bij van Det!) als hij mij kon uitleggen, maar vooral demonstreren hoe hij die bedwelmende tonen uit zijn snavel kon toveren. Je hoorde hem al van verre als hij zijn huis aan de Stadhouderslaan uit kwam lopen richting Koningslaan.

Later waren de rollen omgedraaid toen hij mij gouden bergen toezegde als ik hem een boogie-woogie onderhand kon leren op de piano. Die grote linkerhand van hem heeft altijd met succes geprotesteerd; eeuwig jammer want tijdens de bevrijdingstijd bood hij me zelfs een fiets-frame aan (ik zat zonder fiets in die tijd want die was in 1944 door de Landwacht gevorderd) in ruil voor een succesvol optreden van zijn linker. Fluiten heb ik overigens nooit kunnen leren terwijl Frits tot grote muzikale hoogten steeg met het fluiten op een borrelglasje (het zogenaamde □glasje blazen □) vooral op zondagnamiddagen in de Rozenboom, waar hij het thé-dansant-bandje mocht begeleiden; Frits deed dat bovendien veel liever dan dansen, hij was geen held op de dansvloer en schuchter ten opzichte van meisjes totdat Alice in het vizier kwam.

Terug naar de oorlogsjaren : dat lopen richting Koningslaan van Frits had meestal de bedoeling om aan het einde ervan aan te komen bij de Mariaheuvel, een geliefde speelplaats van en voor ons jongeren : er werd veel gevoetbald (bij Holderbusch hebben ze nog wel

een leertje en bij Lindeman kan je de leuke binnenbal altijd wel plakken). Maar hockeyen verdrong al snel het voetbal en Frits blonk uit door zijn hard en risicovol slaan iets dat meteen opviel toen de meesten van ons lid werden van een echte hockeyclub : Kameleon. Je zou verwachten dat wij uit het Spieghel zouden gaan spelen op de Gooische, maar tijdens de oorlog werd die club een NSB-club en daar kon je dus geen lid van worden. Na de oorlog gingen we □ en masse □ over van Kameleon naar de Gooische waar Frits vrij snel in het eerste kwam. De naam Klein Bog was op het Gooi door zijn oudere zusjes en broer al zeer bekend. Bij die club heeft hij gespeeld tot en met de XL-veteranen met een onderbreking van het jaar dat hij in Enschede (daar was hij voor studie aan de hogere textielschool) bij PW speelde. We hebben daar nog tegen elkaar gespeeld : Gooische -PW voor de beker.

Frits kwam veel en graag bij ons thuis, we spreken nu over de jaren □ 50 en vooral mijn vader was zeer gesteld op □ der Fritz □ met wie hij over zaken kon praten, allebei in de textiel perslot; later werden de hockey-wedstrijden van het eerste onder de loupe genomen en tijdens die gesprekken kwam er dan een fles bessensap op tafel (een mierzoet soort vruchtensap bijna zonder alcohol) en Frits had aan twee □ besjes □ genoeg om met glimmende oogjes en genoeglijk fluitend naar huis te vertrekken.

Tennissen deden we op het Spieghel waar Frits in het begin opviel door een racket te willen met de hardste besnaring van het westelijk halfmond en hij tot zijn verbazing de één na de andere bespanning stuk sloeg totdat zijn dure Slazenger-frame het ook begaf en hij even zonder racket zat. Voor de competitie werd een gezellig team samengesteld met Frits, Jaakie van Doorneveld en ondergetekende en de meisjes Rita van Altena , Trudy Reedijk en Dokie Mouw.

□s Winters als er maar even ijs was hoefde je niet te vragen wat Frits aan het doen was : op de schaats via de Karnemelksloot naar Ankeveen en Loosdrecht zoals al ruimschoots is opgehaald door broer Henk bij de crematie.

Ik zal nog vaak aan Frits denken; gelukkig heeft hij nu de rust die hij de laatste drie jaar door gezondheidsproblemen heeft moeten missen.

Theo Holderbusch